

МИЛЕНА ЂИРОВИЋ

РАД, РОД И ПОМОЗ БОГ

РАД(Т)НИЧЕ

Радниче, ратниче,
дланови ти избраздани.
Подно сваког прста муљав жуљ.
Први косоносац, другог плуг изорао
кад си тимареног коња прего
и земљицу мајчицу развртао да ожилиш.
Трећег ти јагње мелемно олизало,
док се четврти од суве речи љушти.
Опусти, отпусти дизгине
да крвца не подлије,
не помодри и на трулеж замирише.
Радниче, ратниче,
летина те исцелила!

НИЧИЈЕ МОЈЕ И ТВОЈЕ

Не дам ти домене човече
хлад, да зној свој заладиш,
док га ораница пије.

Само коровом жежи
и копривом жари
склад од багрења.

Мој хлад, а твоја глад
у крњавом зубу
и избразданом образу.

На језику рушти песак,
зене јападак сени,
земни је свод, под земљом род.

ПОТОМАК

Приђи наследниче наследству
корена под земљом,
што се кроз ило пробија
да вид задене
у ревер ти закићен.

Окуражи уплашене,
одобровољи уцвељене,
заустави раздор међ братијом.

Узми растиње, потомче,
што на црници ниче.
Узми милом да ти се омили
жетва и жртва,
зној и пој дедова ти,
којим газ у стрн окити трн
и табан им отврднут, препук'о сув.

Праведниче, не дај богохулним близу.
Не дај да мем искљује жиле корену,
да погана крв разоре разоре
и да се гљивице запате под ноктом.
Маховину с пања растреси
да се годови разброје.

Очисти, заори, посеј, залиј,
запевај гласом жетеоца.
Нек ниче, нек зри узелен,
уздиже се ка небесима и
јека се чује у вик и повик.

Кад зазрни, а ти самељи,
у погачу дукат сакриј
да се проноси.
Закити се драгоцветом
и пред Оца богоугодан ступи
да ти поколења благослови.

ОДРИЦАЊЕ

Што се тако лако, брате, одрече мајке?
Немоћ јој очи притегла, ал' чује.

Петар се три пута Спаситеља одрекао,
а ти мајку дахом у прах расточи.

Каже да су јој Божије руке близу,
јер јој леђа гребе студен-постеља.

Призвала те да јој санак дозовеш,
а ти јој јадиковком целиваш чело.

Не мре се тако, брате, сине и оче трната срца,
и не живи се перући руке угарком угљевља.

ОРАХ

Цврчи лист орахов под врелим дахом дана
док брани хлад од сунчеве одмазде.
Крошња одолева терету плодних грана
које у овојници штите језгровиту мудрост.
Под њим косац ретко свој зној суши
што му врео потече откосом ливада.
Грому мио, туђ живот понесе на души!
Силан и снажан подземне ходнике дуби
у спреси с мистичним демон-светом.
Несретно стабло тек сен му руби
Лепотом мами, судбом уклетом.

ГРАМ

Расипа се сипња у грудима,
нагони на кашаљ јектичав.
Уста зену, очи у чудима
дисај пенушав, храпав.

Повраћену сузу ропац попи наискап,
прегорео у тајни мукотрпној.
Земљи на дар пристиже јунак,
тежачке руке му целива 21 грам.